

לחלום, מותר, לא?

בטחוני שרבים מאזרחי ישראל, מתנועת העבודה ומחוצה לה, שקיבלו בברכה את בחירת רבין לראשות העבודה, היו שמחים אילו עלה בידו להרכיב, אחרי הבחירות, ממשלה שתהיה פונקציונלית, יעילה ואחראית, בדומה לממשלה המצויינת שפעל בראשותו בצה"ל ערב מלחמת ששת הימים.

ההצעה שלהלן היא בגדר שעשועו, "חלום", או אם תרצו, "קולאז'" דימויני ומציאותי כאחד של צרכים, יעדים, הצעות ומישאלות, ואישים המסוגלים אולי לממשם ולהעניק להם — כל אחד בתחומו — את ההשראה והתנופה הנחוצים להם.

זוהי הצעה, "בלתיאפשרית" (עקב סיבות ארציות מאד, הקשורות למינה הפוליטיקה הישראלית על אולוצה האישיים והאידאולוגיים), לממשלה אפשרית שתהיה מקובלת על העם ואולי גם על הכנסת. מתכונתה: 25 שרים ותתי-שרים ובמרכזה קבינט של 13 מניסטרוינים פונקציונליים, ובה משרת, "האיש הנכון במקום הנכון":

● יצחק רבין — ראש הממשלה וצוות השרים לניהול המו"מ עם ארצות-הברית והערבים. סגן: שימעון פרס.

● שימעון פרס — סגן ראש-הממשלה ושר הבריאות, קליטה ותפוצות (חבר צוות השרים למו"מ). תת-שר: אבא אבן, יצחק נבון או יוסף תקוע. מישרו ירכז את פעילות ההסברה וטיפול הקשר עם יהדות העולם, גיוס תמיכתה המוסרית והמעשית בישראל, עידוד העלייה ממנה וקליטתה בארץ. זאת, תוך אירגון מחדש ויעול פעולת השליחים הישראלים בחו"ל שתסור מאחריות הסוכנות היהודית.

● יגאל אלון — שר-החוץ, השטחים והמיעוטים (חבר צוות השרים למו"מ). תת-שר: שמואל טולדנו. מישרו יעסוק, נוסף על יחסי החוץ של ישראל, גם בתיאום הפעולה בשטחים (שיעבור אליו ממישרד-הביטחון), ובטיפול במיגור הערבי בישראל, לקידומו ושילובו בחייה. זאת, תוך עיצוב מגמה מדינית לחפנית הפנים מירחה לעבר העולם הערבי, עם ההתקדמות להסדר-שלום באזור.

● יגאל ידין — מישרד הפנים והמישטרה. תת-שר: אמנון רובינשטיין, שולמית אלוני או שמואל תמיר. מישרד זה יארגן מחדש וישלב בתוכו, כאגפים, את מישרדי המישטרה והדתות. כאן יוכל ידיו ליישם את תוכניותו ההגוינות לאירגון הארץ בחבלים מינהליים, לפעול לשיפור ויעול השירות הציבורי והממשלתי תוך ביעור ניגעי הביורוקרטיה, ולעשות ההכנות הדרושות להנהגת בחירות אזוריות לכנסת ובחירות אישיות לרשויות המקומיות.

● אריאל שרון — מישרד הביטחון והצבא. תת-שר: ישראל טל. מאחריותו יסרו תיאום הפעולה בשטחים (שיעבור למישרד-החוץ תוך השארת הממשל הצבאי בשטחים על כנו), ומיפעיל התעשייה הביטחונית, (שיעבור למישרד-המיסחר-התעשייה). אריק שרון, הנהנה מתערכתו של רבין ומאמונם של אזרחי ישראל כמצבאי ואסטרטג מחונן, יוכל במתכונת חדשה זו להתרכז בהנהגת הצבא, הכנות למלחמה ולהגנה על ישראל, ולישים את רעיונותיה-העמיתיים לצימצום התקציב-הביטחון. עם זאת לא יטפל שרון בנושא רגיש

כמו השטחים, שיחסו אליהם הוא, "בעייתני", ובנושאי תעשייה שאינו בנוי להם.

● יעקב לוינסון — מישרד האוצר והכלכלה. תת-שר: אליעזר רונן. לוינסון, שהצטרף לחותיו ב"בנק הפועלים" היו לשם-דבר, יביא למישרד זה את ניסיונו וכישרונותיו הפיננסיים ויפעל לשיקום והבראת הכלכלה הישראלית, לפלימת האינפלציה, חיסול

עמית דווינסון

מר שרון

ההון השחור ושימור מאזן-התשלומים. מינוי סגן ממפ"ם דווקא, יש בו כדי לאזן נטיות טכנוקרטיות מדי, ולוודא מתן תשומת-לב גם להיבטים החברתיים והאנושיים הקשורים בפעולתו של מישרד זה.

● חיים צדוק — מישרד המישטרה והחוקה. תת-שר: שמואל תמיר, אמנון רובינשטיין או שולמית אלוני. אולי הגיעה העת שמישרד זה ייערך ללימוד ופתרון הבעיות המונעות מינון חוקה קבועה לישראל, וכישר את הקרקע למיפוע זה.

● אהרון יריב — מישרד החינוך וה

תרבות. תת-שר: יצחק נבון או יוסף תקוע. מינוי אישיות כאהרון יריב לראשות מישרד חשוב זה, תעניק לו את העמק והתנופה הנחוצים למימוש האתגרים העומדים בפניו, כמו: הנהגת יום-לימודים ארוך, שיפור רמת ההוראה והעשרת תכניה, והתווית יעדים ארוכי טווח כמו תוכנית-חומש להנהגת חינוך-חינים בכל רמות ומיגורי ההשכלה והחינוך.

● שלמה הילל — מישרד להברה ורווחה. תת-שר: ד"ר ישראל כ"ץ, ד"ר עזרה זוהר או שולמית אלוני. מישרד זה ירכז את הפעילות בתחומי הבריאות, הסעד, העבודה והביטוח הלאומי, תוך יישום התוכניות וההמלצות השונות לפתרון בעיות המצוקה החברתית בארץ מינוי שלמה הילל לתפקיד זה לא צריך לבוא דווקא על רקע מוצאו העדתי, כמו לאור זיקתו לנושא ועיסוקו בו במיסגרת ועדת-השרים בממשלה הקודמת.

● חיים בר-לב — מישרד המיסחר והתעשיות. תת-שר: סטף ורטהיימר. כמוצע לעיל, ירכזו במישרד זה גם ענפי התעשייה הצבאית והביטחוןית הנמצאות כיום במערכת הביטחון, וכן ענף התיירות שהוא ענף מיסחרי מובהק.

● מאיר עמית — מישרד לבינוי ופיזור אוכלוסין. תת-שר: גד יעקובי או מאיר זורע. מישרד זה ישלב בתוכו גם את תחומי התחבורה, הקרקעות, הפיתוח והתיקורת. מנכ"ל מפעלי "כור" לשעבר יוכל לתרום במישרד חשוב זה מניסיונו העשיר, ולהעניק לו את התנופה הדרושה לביצוע מיפעלי הפיתוח ויישוב הנגב, הגליל ומרחב ירושלים ופיתוח ענפי התחבורה ומיפעליהם.

● אהרון אוזן — מישרד החקלאות והתיישבות. תת-שר: רענן וייץ או מאיר זורע. מישרד זה יקבל לטיפולו גם את נושא התיישבות, המוסקד כיום בידי הסוכנות היהודית, ללא כל הצדקה עניינית.

● טדי קולק — מישרד לענייני הבריאות. תת-שר: יוסף תקוע או אבא אבן. נוכח הבעייתיות במעמדה של ירושלים כבירת ישראל, וחשיבותה הרגשית והדתית ברחבי העולם, יש לקבל את דרישת-ההצעתו של קולק להקים מיניסטרוון מיוחד לענייני העיר.

נכון, זוהי ממשלת-מומחים מובהקת שרב בה מיספר הגנרלים-לשעבר. אז מה? — במציאות הישראלית מהווה צה"ל מאגר ראשון במעלה למנהיגות. העובדה שרבינו אלון, ידין, יריב, עמית ובר-לב הם גנרלים-לשעבר, לא הפריעה להם עד כה להתבלט ולהצטיין גם בתחומים לא-מיליטאריסטיים (היחידי המוסוף לגלות נטיות כאלה הוא שרון, שעדיין יש לו מה לומר בתחומים אלה).

ממשלה כזו צריכה להישען על שיתוף פרלמנטרי בין המחנה הסוציאליסטי-דמוקרטי והמחנה הליברלי-דמוקרטי (שאליו עשויה להצטרף במשך הזמן גם המפלגה הליברלית השייכת כיום לליכוד), על בסיס מדיניות החוץ והביטחון של מפלגת העבודה ומדיניות הפנים והחברה של התנועה הדמוקרטית.

גם ל"נאיבי" הכותב שורות אלו ברור, שאין כימעט סיכוי ל"מודל" כזה להתממש, עקב האינטרסים והחלצים הפועלים במערכת הפוליטית בישראל, גם אם לא תמיד הם רלוונטיים. אבל לחלום מותר, לא?

יגאל בן-עמי, ירושלים

הספורט כחולי-גאניזם מאורגן

בל תטעו, הכותרת אינה פרי-יצירתי. ניסח אותה כבר מזמן פרופסור ישעיהו לייבוביץ — וכוונתו לא היתה כלל "לשחיתות בענף הכדורגל" שנגדה לוחמים (!?) חברי-הכנסת שריד ואולמרט, כי-אם לעצם היות הספורט, במחוזות, נושא לעבודת-אילנים. להיות הספורט, בהתגלמותו אצלנו, אינדוקטור הבוחן את קיומו או אי-קיומו של אלוהים; לעובדת היות הספורט, אצלנו, גורם להגינות בנוסח יום-ההצמאות, זיקוקין די-נור, במות-הרקדה, רחובות מקושטים, דגלי-הלאום, כשחשירה רק ברכת נשיא-המדינה וראש-הממשלה לחג (אולי במקום זה נאה קבלת-הפנים במישרדיהם). וחסר, אולי, גם טכס קבלת פרס-ישראל (אולי, במקום זה — טכס הענקת מדליית העיר תל-אביב)?

רבות אני שומע על ה"כבוד והיוקרה שמביאים מאורעות מעין אלה לישראל". ובכן, אולי כבר הגיע הזמן לנפץ אגדות כאלה, אחת ולתמיד. כבוד לארץ כלשהי ולעם כלשהו מביאות דמויות היוצרות ערכים שמיושלים ומחומים נצחיים און, למיצער, בעלי תוקף זמן של קצת יותר מחודשיים — מה שאי-אפשר לומר אודות נצחונם של מכבי תל-אביב על קבוצת צ.ס.ק.א. כעת הם מחממים את הלב של הרבה חמומי דם ומוח, אבל מי יזכור אותם עוד שנה? אבל לא משך הזמן שבו מחממים מאורעות מעין אלה את ליבם של ה"שרופים" הוא הקובע, כי-אם לעצם שנעשה

(והוא הגורם, בעצם, למשך-הזמן הגדול שאקטים גדולים תופסים בחיי אומה).

אישים ראויים להערצה ולכבוד-נצח הם ש"י עגנון, ישעיהו לייבוביץ, נתן רוטנשטרייך, מרדכי ארדון, פינחס צוקרמן ודניאל בארנבוים. צר לי, קוראות וקוראים. תצטרכו לפקח מהשמרנות שלי, ואני כבר מתאר לי אתכם מדפדפים הלאה לאחר שהזקתם מעמד עד כאן. חשב היטב במטותא מכס, אולי יוכלו סבא או אבא (או סבתא או אמא) שלכם לנקוב בשמות שישא או שבעה שחקני כדורסל או כדורגל מהעלית של זמנו — האם הם אומרים לכם משהו, השמות האלה?

אתם טוענים: אבל כמה אנשים שתפגשו ברחוב יודעים מי זה עגנון, לייבוביץ, רוטנשטרייך, צוקרמן, בארנבוים? כמה אנשים — אני שואל אתכם — במאה ה-16 ידעו מי הם ויליאם שקספיר, ג'והן מילטון? כמה מבני דורם של ניוטון, לייבוביץ, שפינוזה, באך ובטהובן ידעו לספר לכם אודותיהם אילו פגשתם אותם ברחוב באותה עת?

יהודים רועים להקפיץ כדור, לזרוק אותו לגובה או לכדרר אותו בסיחורר — שיהיה להם לבריאות. אבל לעשות ממני שיוע להקפיץ, לכדרר או לקלוע — בחיר-האומה? למה לא לראות גם מי שיכול לעמוד יממה שלמה על רגל אחת ומסוגל להתחרות בכך עם אנשים מכל העולם — את מה שרואים ההמונים

ב"מכבי תל-אביב"? ושר-החינוך המשמש דוגמה חינוכית (ב"יחוד ב" שבועות האחרונים, בהקשר שר מישפחתי!), בבואו אישית לקבל את המוקד נים כשמאניקא שרון אחד ירצה שחקן-כדורגל שלא הכניס לשער?

הלא צודק? לפי אמת-המידה של אהרון ידלון, יצחק רבין ואפרים קציר — הנער חולה-הרוח ש"רצה את מוטי קינד ז"ל". הלא הוא היה פטרויט, שאוכזב משום שרצה לראות את אומתו מועשרת בבחירים נוספים.

מצחיק אתכם, מה? טרם עמדתם על הקשר האמיץ והישר מאד של העדלאידע שנערכה בכיכר-מלכיש-ישראל — למה שמתרחש במיגרשים בשבתות ולרצח מוטי קינד ז"ל? כמה רגילים וידיים תושמנה בגבס, ושלא נדע, כמה מוטי קינדים נצטרך עוד לשלם כדי שאנשים יתחילו להפעיל את מוחם ולהבין שמי שיועד לבעוט רחוק, לכדרר מהר, לרוץ היטב או לקפוץ לגובה או לרוחק, עדיין לא מגיע לו תואר דוקטור-כבוד במכון-וייצמן.

שאלו פרידלר, קריית שמואל